

ข้อบังคับของคณะกรรมการการบินพลเรือน

ฉบับที่ ๘๒

ว่าด้วยระบบการจัดการด้านนิรภัยของสนามบิน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. ๒๔๙๓ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย คณะกรรมการการบินพลเรือนโดยอนุมนตรีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ออกข้อบังคับตามภาคผนวก ๑๔ แห่งอนุสัญญาว่าด้วยการบินพลเรือนระหว่างประเทศ ในเรื่องระบบการจัดการด้านนิรภัยของสนามบิน (Safety management system) ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ผู้ได้รับใบอนุญาตจัดตั้งสนามบินสาธารณะจะดำเนินการสนามบินสาธารณะได้ก็ต่อเมื่อได้จัดให้มีระบบการจัดการด้านนิรภัยของสนามบิน โดยจัดทำเป็นส่วนหนึ่งของคู่มือสนามบินที่ต้องยื่นให้กรมการขนส่งทางอากาศให้ความเห็นชอบ

ข้อ ๒ ระบบการจัดการด้านนิรภัยของสนามบิน ต้องมีรายละเอียดในเรื่องดังต่อไปนี้

๒.๑ นโยบายความปลอดภัยและวัตถุประสงค์ในการจัดการด้านความปลอดภัย (Safety policy and objectives)

๒.๑.๑ นโยบายความปลอดภัย ที่มีการรับรองโดยผู้บริหารสูงสุดหรือเทียบเท่าขององค์กร สอดคล้องกับมาตรฐานด้านความปลอดภัยสนามบินของประเทศและของสนามบินเอง รวมทั้งแสดงความสำคัญของความปลอดภัย ในการดำเนินการสนามบิน โดยนโยบายความปลอดภัยนั้นจะต้องเป็นที่รับทราบกันโดยทั่วไป และแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามีการสนับสนุนทั้งทางด้านบุคลากรและเงินทุนในการดำเนินการเกี่ยวกับระบบการจัดการด้านนิรภัยของสนามบิน ให้มีความเหมาะสมกับองค์กรตลอดเวลา

๒.๑.๒ วัตถุประสงค์ในการจัดการด้านความปลอดภัย ที่แสดงให้เห็นว่าสนามบินได้จัดให้มีการปรับปรุงระดับความปลอดภัยให้ดีขึ้นอยู่เสมอ มีการประเมิน และลดความเสี่ยงด้านความปลอดภัย และส่งเสริมให้บุคลากรทำการรายงานเกี่ยวกับความปลอดภัยอย่างอิสระและปราศจากการลงโทษ รวมทั้งการระบุหน้าที่ความรับผิดชอบในระดับบริหารจัดการและปฏิบัติการเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัย

๒.๒ โครงสร้างองค์กรและความรับผิดชอบ (Organizational structure and responsibilities)

๒.๒.๑ ระบบการบริหาร ให้มีเจ้าหน้าที่ระดับสูงที่มีความรับผิดชอบสูงสุด โดยตรงต่อระบบการจัดการด้านนิรภัยของสนามบิน ซึ่งเจ้าหน้าที่ระดับสูงนั้นมีอำนาจหน้าที่ที่สามารถให้การสนับสนุนบุคลากร เงินทุน และตัดสินใจอย่างเต็มที่เกี่ยวกับความปลอดภัย

๒.๒.๒ ระบบการบริหาร ให้มีเจ้าหน้าที่ที่มีความรับผิดชอบในกิจกรรมของระบบการจัดการด้านนิรภัยของสนามบิน และกำหนดหน้าที่รับผิดชอบของบุคลากรที่เกี่ยวข้อง

๒.๓ ระบบเอกสาร (Documentation)

๒.๓.๑ การจัดเก็บข้อมูลที่ทำให้ข้อมูลเกี่ยวกับระบบการจัดการด้านนิรภัยของสนามบินมีความเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ

๒.๓.๒ ระบบเอกสารที่ทำให้ข้อมูลเกี่ยวกับระบบการจัดการด้านนิรภัยของสนามบินสามารถรับทราบได้ทั่วไป

๒.๔ ระบบการจัดเก็บและการวิเคราะห์ในการระบุภาวะอันตรายและการจัดการความเสี่ยงจากภาวะอันตราย (Safety hazard identification and risk management)

๒.๔.๑ การระบุภาวะอันตราย ที่แสดงให้เห็นว่าสนามบินได้จัดให้มีกระบวนการในการระบุภาวะอันตรายทั้งในเชิงติดตาม (reactive) เชิงป้องกัน (proactive) และเชิงคาดการณ์ (predictive) สำหรับการจัดเก็บข้อมูล วิเคราะห์ และเผยแพร่ผลการวิเคราะห์ภาวะอันตราย

๒.๔.๒ การจัดการความเสี่ยง ที่แสดงให้เห็นว่าสนามบินได้จัดให้มีกระบวนการในการประเมินและลดความเสี่ยง เพื่อให้เป็นไปตามระดับความปลอดภัยขององค์กร

๒.๔.๓ การสอบสวนเกี่ยวกับความปลอดภัยภายในสนามบิน (Internal safety investigations) ที่แสดงให้เห็นว่าสนามบินได้จัดให้มีกระบวนการในการสอบสวนเกี่ยวกับความปลอดภัยภายในสนามบิน

๒.๕ การประกันความปลอดภัย (Safety assurance)

๒.๕.๑ การติดตามและประเมินความปลอดภัย (Safety performance monitoring and measurement) ที่แสดงให้เห็นว่าสนามบินได้จัดให้มีการติดตามดูแลการดำเนินการด้านความปลอดภัยภายในสนามบินและประเมินมาตรการในการควบคุมความเสี่ยงต่าง ๆ โดยระบบการ

ติดตามและประเมินความปลอดภัย จะประกอบด้วย ระบบการรายงาน ระบบการตรวจสอบ ระบบการศึกษา วิเคราะห์ หรือระบบการสำรวจ เป็นต้น

๒.๕.๒ การจัดการการเปลี่ยนแปลง (Management of change) ที่แสดงให้เห็นว่า สนามบินได้จัดให้มีการประเมินความเสี่ยงที่อาจเกิดจากการเปลี่ยนแปลงที่จะมีขึ้นและกำหนด มาตรการในการควบคุมความเสี่ยงนั้น

๒.๕.๓ การพัฒนาระบบความปลอดภัย (Continuous improvement of the safety system) ที่แสดงให้เห็นว่าสนามบินจัดให้มีการปรับปรุงระดับความปลอดภัยของสนามบิน อยู่ตลอดเวลา

๒.๖ การส่งเสริมความปลอดภัย (Safety promotion)

๒.๖.๑ การฝึกอบรมด้านความปลอดภัย (Safety training) ที่แสดงให้เห็นว่า สนามบินได้จัดให้มีโครงการฝึกอบรมสำหรับบุคลากรในแต่ละตำแหน่ง เพื่อให้บุคลากรเหล่านั้น มีความรู้ที่เหมาะสมเพียงพอและสามารถปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับระบบการจัดการด้านนิรภัยของสนามบิน โดยจะต้องมีโครงการฝึกอบรมสำหรับผู้บริหารระดับสูงของสนามบินด้วย

๒.๖.๒ การสื่อสารขององค์กรที่เกี่ยวกับกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย (Safety communication) ที่แสดงให้เห็นว่าสนามบินได้จัดให้มีกิจกรรมเกี่ยวกับระบบการจัดการด้านนิรภัย ของสนามบิน เพื่อสื่อสารและเผยแพร่ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัย ทั้งนี้เพื่อทำความเข้าใจ และส่งเสริมให้บุคลากรตระหนักถึงความปลอดภัย

๒.๗ แผนฉุกเฉิน (Emergency plan) ที่แสดงให้เห็นว่าสนามบินมีการจัดการภาวะ ฉุกเฉินอย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพ รวมถึงการกลับเข้าสู่ภาวะปกติด้วย โดยมีการระบุถึงหน่วยงาน และผู้รับผิดชอบที่มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการขณะเกิดภาวะฉุกเฉิน

ข้อ ๓ ให้ใช้ข้อบังคับนี้ เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจา นุเบกษาเป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑

พลเรือเอก ธีระ ห้าวเจริญ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

ประธานคณะกรรมการการบินพลเรือน